
Appendix bij 'Atlantis, visioen of werkelijkheid'

Als ik er vanuit mag gaan, dat Atlantis ooit een kontinent was, dat in de Atlantische Oceaan heeft gelegen*, omspoeld door de warme Golfstroom, dan blijven nog de vragen naar de cultuur van Atlantis en naar de aard van haar bewoners.

Zou de kennis waarover de bouwmeesters van de Egyptische pyramides beschikten misschien in verband staan met de hoge culturele ontwikkeling van Atlantis in zijn laatste fase?

De beschrijving van Atlantis door Plato in zijn dialoog Timaios zou hiervoor een aanwijzing kunnen zijn. Ook het eerder aangehaalde boek van Frank (zie noot 4 op blz. 2) over de aanval van de Atlantiërs op Europa bevat enige aanwijzingen in die richting al blijft dit mager. In zijn boek 'Uit de Akasha Kroniek'** schreef Steiner wel over de plantaardige behuizing van de Atlantiërs uit de eerste fase van deze cultuur en over de ontwikkeling van scheepvaart in een latere fase, maar over de grootse, rijke steden, die in het latere Atlantis de centra van de macht waren als we

Plato volgen, doet hij geen nadere mededelingen.

Een andere vraag, die ik nog onder ogen wil zien, is de kwestie van de herkomst van de Atlantiërs, door mij hier gelijkgesteld aan de Homo sapiens. Was deze voorouder afkomstig van Atlantis om zich dan later te verspreiden over Europa en Azie of kwam de Homo sapiens zoals diverse eerdere varianten van de mens uiteindelijk ook uit Afrika, traditioneel opgevat als de bakermat van de mensheid?

De paleo-antropologie huldigt de stellige opvatting, dat de eerste rechtoplopende mensen, die ook vuistbijlen gehanteerd zouden hebben, in Afrika leefden. De talrijke vondsten van skeletten of delen van skeletten van Australopithecus, Pitecanthropus Erectus en Homo Habilis- respectievelijk gedateerd

van 4 tot 2,5 miljoen jaar geleden- lijken dit standpunt te bevestigen. Zij zouden evolutionair afstammen van mensapen als Ramapithecus, die al 15 miljoen jaar geleden in Afrika voorkwam. Echter, de definitieve schakel tussen mens en aap ontbreekt nog steeds al valt in veel geschiedenis methoden van nu te lezen, dat de oermens in Afrika de bomen verlaten heeft en rechtop is gaan lopen, een aanpassing aan een veranderend klimaat en omgeving.

Steiner geeft in zijn boeken en voordrachten over de ontwikkeling van aarde en mens een heel ander beeld; de komst van de eerste mensen naar Atlantis hangt volgens hem samen met de ondergang van Lemurië, een groot eiland dat ooit op de plaats lag van de huidige Indische Oceaan. De nieuwe bewoners van Atlantis kwamen daar rond 25.000 jaar voor Christus aan, aan het begin van het tertiair. De aarde was toen veel minder vast als nu, het water was dunner en de lucht veel dikker; het meeste water bevond zich nog in de atmosfeer. Atlantis had toen een zeer warm en vochtig klimaat en kende een onvoorstelbaar rijk planten-en dierenleven.

Pas in de loop van de atlantische tijd scheidden de elementen zich, de aarde werd harder en de zeeën regenden vol.

* de geleiding van de bodem van de Atlantische Oceaan met zijn verschillende onderzeese berggruggen doet wel de vraag rijzen of Atlantis niet eerder in het noorden van deze oceaan lag, dan zouden de Azoren geen rest zijn van het verdwenen kontinent.
** R. Steiner, uit de Akasha Kroniek, Vrij Geestesleven 1900, p. 22

De ontwikkeling van de mens verliep min of meer parallel aan die van de natuur; aanvankelijk was zijn gestalte nog week, hij had nog geen uitgehard skelet en stond in open verbinding met de natuur en met de geestelijke wereld. Halverwege de atlantische tijd gaat de mens zich oprichten, gedragen door een skelet; hij heeft een huid die hem afsluit van de omgeving. Hij gaat nu ook de wereld buiten zichzelf veel konkreter waarnemen al gaat dit nog steeds gepaard met een sterk innerlijk beeld.

'sNachts waren de Atlantiërs wakker voor de geestelijke wereld; zij verkeerden met de engelen en met hun voorouders. Zij wisten zich gedragen door deze wereld en waren sterk gericht op het verleden. De krachten van de herinnering en de band met de voorouders beheersten het leven. Als geheugensteun zetten de Atlantiërs tekens in het landschap, waardoor belangrijke gebeurtenissen steeds weer bij hen terugkwamen, gedenktekens.

Op Atlantis is ook de taal geleidelijk ontstaan vanuit de klinkers; deze oertaal had nog magische kracht en stelde de mens in staat om in te grijpen in de natuur. Dergelijke krachten vergden een sterke moraliteit en een krachtige geestelijke leiding. Deze leiding ging uit van de orakels. Later zijn mensen ook misbruik gaan maken van deze vermogens door ze voor eigen doeleinden aan te wenden.

En wat zegt Steiner tenslotte over de relatie tussen mens en dier en over de evolutie?

Steiner ziet een tweevoudige ontwikkeling: hij geeft aan, dat er in het dierenrijk sprake was van een geleidelijke evolutie zij het dat ook de dieren zich niet alleen ontwikkelden door aanpassing aan de omgeving en selectie, maar ook doordat zij na hun dood impulsen ontvingen in de geestelijke wereld, die dan weer meegenomen werden naar de aarde.

De mens, die als geestelijk wezen al vanaf het begin met de aarde verbonden was zonder daar te incarneren in de huidige zin -een stap die de dieren al veel eerder zetten- ging zich pas in een later stadium verbinden met de fysieke voorouders, die vanuit het dierenrijk geevolueerd waren.

Er was dus sprake van een fysieke ontwikkeling op aarde waar de levensvormen zich sneller verdichtten en verhardden dan het mensenwezen, dat zich wel trachtte te verbinden met deze fysieke aarde. De mens had echter heel specifieke fysieke vormen nodig om zijn ziel en ik met het aardse bestaan in onze zin te kunnen verbinden.

Op Atlantis werd deze incarnatie tenslotte geleidelijk aan voltrokken. Daar ging de mens recht op lopen, spreken en denken. Dit is het beeld, dat Steiner ons geeft van onze voorouders.

N.B.

De laatste boeken, die ik over Atlantis las, brachten mij tot de voorlopige conclusie, dat de ondergang van dit continent toch direct in verband gebracht moet worden met de platen tectoniek (theorie Alfred Wegener). Alleen, de aarde was toen nog niet zo hard als nu en de verschuivingen, die opbraden bij onderaardse vulkanische activiteit (plus het misbruiken van de etherkrachten), waren veel groter. Het lijkt mij erg waarschijnlijk dat de resten van Atlantis onder een andere aardsschot terecht zijn gekomen.

WSP